

[Ministeren for offentlige arbejder.]

dagen efter reglerne i grundlovens § 45. Landsnævnet er koncessionsgivende myndighed med hensyn til ruter, der skal gå gennem mere end to trafikudvalgsområder, og skal endvidere som nævnt træffe afgørelse, når ruten går gennem to af disse områder og de to trafikudvalg er uenige om afgørelsen.

Udover de nævnte punkter indeholder lovforslaget selvfølgelig en række detailbestemmelser, bl. a. om koncessionens varighed, muligheden for dens tilbagekaldelse samt overgangsbestemmelser, hvortil kommer flere bestemmelser, som ikke har væsentlig betydning.

Som det fremgår af det, jeg nu har sagt, er dette lovforslag resultatet af et i folkettinget fra sider udenfor regeringen fremsat forslag, som der i udvalget er opnået enighed om. Det er ikke et resultat, jeg som minister er glad for, fordi, som jeg sagde ved anden behandling i folkettinget: loven kan administreres, men den bliver efter min opfattelse ringere end den nugældende lov; jeg er blevet tvunget til at gå frivilligt med i disse forhandlinger, idet der var et flertal for denne ændring. Jeg vil derfor bede det høje ting om at behandle lovforslaget efter den vedtagelse, der nu er sket i folkettinget, så at vi kan blive færdige med det og få ro om disse koncessionsspørgsmål, som i det sidste halvår har affødt visse vanskeligheder.

Alfred Kristensen: Den højtærede minister for offentlige arbejder opfordrer tinget til, at vi gennemfører det her fremsatte lovforslag for derigennem at få skabt ro om dette spørgsmål. Jeg skal tilsige mit partis støtte til velvillige og vidtgående forhandlinger for om muligt at få skabt ro om spørgsmålet, for der er ingen tvivl om, at den uro, som gennem de senere år er skabt, ikke er af det gode. Men det værste er for såvidt, at der efter mit skøn ikke er nogen grund til uro, så længe vi har den nuværende lovgivning på dette område. Det var det ærede medlem af dette høje ting hr. Stensballe, der i sin ministertid, i 1927, gennemførte den nugældende lov, og den linie og det princip, der er nedlagt i loven, finder jeg rigtige; de var det i hvert fald på det daværende tidspunkt; at der muligvis kunne trænges til visse ændringer på grund af den udvikling, der er sket siden da, er en sag for sig.

Princippet i den nugældende lov er det, at når de kommunale myndigheder er enige, kan de give koncessioner faktisk ubegrænset. Først når der opstår uenighed mellem de kommunale myndigheder, flyttes myndig-

heden op til den øverste ledelse af det samlede trafikvæsen, nemlig ministeren for offentlige arbejder. Jeg kan med min bedste vilje ikke se, at der kan findes et mere reelt sted at henlægge afgørelsen til, når det viser sig, at man ikke kan nå til enighed ude i de kommunale råd, for ministeriet for offentlige arbejder er jo det sted, hvor alle interesser er samlet, hvor de forskellige trafikmidler, som står til rådighed, skal behandles, hvor der skal tages hensyn til deres eksistens og til, hvordan man på en forsvarlig måde kan skaffe rimelige trafikmuligheder i de tyndere befolkede egne af landet og i de tæt trafikerede egne kan gennemføre trafikken på en sådan måde, at det offentlige og det private initiativ hver for sig får, hvad der tilkommer dem.

Den højtærede minister har erklæret, at han i dag nærmest føler det, som om han var tvunget til at gå frivilligt med. Han har endvidere, såvidt jeg har set af fortrykket fra folkettinget, erklæret, at han ikke har haft hjertet med i forhandlingerne om dette lovforslag. Nu er det for såvidt også mere rimeligt ved behandlingen af et lovforslag at benytte forstanden end hjertet. Endvidere har den højtærede minister erklæret, at det foreliggende lovforslag, som jo er et privat indbragt forslag, men som nu fremtræder med ministerens konfirmation, er dårligere end den nugældende lov, men bedre end det lovforslag, der blev fremsat fra privat side i folkettinget. Det er efter mit skøn meget vanskeligt for os her i landstinget at danne os et virkeligt skøn over hele dette spørgsmål, fordi man faktisk ingenting kan se af udvalgsbetænkningen fra folkettinget. Man skriver der fra flertallets side, at der har været afholdt 13 møder, og at man stiller den lange række ændringsforslag, som findes i betænkningen. Men hvorfor man stiller disse ændringsforslag, får vi ikke noget at vide om. For mig står det sådan, at man ved behandlingen af sådanne spørgsmål bør prøve på at lægge eventuelle politisk divergerende meninger tilside og prøve, om man kan komme frem ad den bane, hvor sagligheden er sat i højsædet. Det, som jeg helst ville, var, at der her fremkom udtalelser fra de saglige myndigheder på dette område. Det fremgår af fortrykket fra folkettinget, at der har været henvendelser til folketingsudvalget dels fra amtsrådsforeningen, dels fra fællesrepræsentationen for privatbaner i Danmark. Hvad de har forebragt, hvilke ønsker de har haft, hvilke betænkeligheder de muligvis har næret — ikke et ord får vi at vide